

Χ.Χ.

Αριθμός 560/2012

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Παναγιώτη Κατσιρούμπα, Πρόεδρο Εφετών, Άννα Πελεκούδα και Κλεόβουλο-Δημήτριο Κοκκορό, Εισηγητή, Εφέτες και τη Γραμματέα Νικολέττα Νέδα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 3 Φεβρουαρίου 2012, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΚΑΛΟΥΣΑΣ-ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ:
Ετερορρυθμης Εταιρίας με την επωνυμία

, που εδρεύει στη , οδός
αριθμός και εκπροσωπείται νόμιμα για την
οποία παραστάθηκε η πληρεξούσια δικηγόρος της
Βασιλεία Παπαδοπούλου (Α.Μ. Δ.Σ.Θ. 5461).

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΚΛΗΣΗ-ΕΦΕΣΙΒΑΗΤΩΝ-ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ:
1) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού
περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία *ΑΠΟΛΛΩΝ-
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.*, που εδρεύει στην Αθήνα,
οδός Σαφφούς αριθμ.1 και εκπροσωπείται νόμιμα,
2) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού
περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία *ΕΡΑΤΩ-
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.*, που εδρεύει στην
Αθήνα, οδός Πατησίων αριθμ.130 και εκπροσωπείται
νόμιμα, 3) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την
επωνυμία *ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ

ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ*, με τον διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Αριστοτέλους αριθμ. 65 και εκπροσώπείται νόμιμα, τους οποίους εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Χρήστος Ματσιώρης (Α.Μ. Δ.Σ.Θ. 5145) βάσει δήλωσης του άρθρου 242 παρ.2 του ΚΠολΔ.

Οι ενάγοντες με αγωγή κατά της εναγομένης (αρ.έκθ.κατάθεσης: 43.675/30-10-2008) προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, ζήτησαν ό,τι αναφέρουν σ' αυτή. Το Δικαστήριο με την υπ' αριθμ.

ΠΕΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

9474/2010 οριστική του απόφαση δέχτηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπεύεται η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα με την έφεσή της (αρ.έκθ.κατάθεσης: 4108/21-10-2010) δικάσιμος της οποίας αρχικά ορίσθηκε την 4-2-2011 οπότε και αναβλήθηκε για την 8-4-2011 κατά την οποία ματαιώθηκε η συζήτηση της υπόθεσης. Ήδη η υπόθεση φέρεται για συζήτηση στο Δικαστήριο τούτο με κλήση της εκκαλούσας (αρ.έκθ. κατάθεσης: 3765/2011) στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και μετά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της, η πληρεξούσια δικηγόρος της εκκαλούσας παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και αναφέρθηκε στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσε. Αντίθετα ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εφεσιβλήτων δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αλλά κατέθεσε δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 του Ν. 1649/1986 και προκατέθεσε προτάσεις.

U

20/560/2012

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα φέρεται προς συζήτηση, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, με την από 11-10-2001 κλήση της καλούσας-εγκαλούσας-εναγομένης η από 21-10-2010 έφεσή της κατά της με αριθμό 9474/2010 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία και ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 495 παρ.1 και 2, 496, 500 και 518 παρ.1 ΚΠολΔ. Συνεπώς η έφεση είναι τυπικά δεκτή και πρέπει να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ.1 ΚΠολΔ) κατά την ίδια ως άνω διαδικασία.

Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι με την αγωγή τους επί της οποίας εκδόθηκε η εγκαλουμένη απόφαση ισχυρίσθηκαν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993. Ότι ο πρώτος από αυτούς έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές-ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγός υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, καθώς και ότι καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους

οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών αξιώσεων που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους-μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι

ΠΡΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν την εναγομένη, η οποία χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου να προσέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην όμως η τελευταία αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και στο μπαρ που διατηρεί στη Θεσσαλονίκη εκπέμπει καθημερινά μουσική και τραγούδια από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων ελλήνων αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου) που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα από τους χρησιμοποιούμενους καθημερινά από την εναγομένη υλικούς φορείς ήχου για τα έτη 2002, 2003 και 2004. Ακόμη, αναφέρουν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχουν

συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ζήτησαν δε να καθορισθεί οριστικά η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2002, 2003 και 2004 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της εναγομένης στα έτη αυτά, το οποίο να μην είναι μικρότερο από το ποσό των 2.934,70 ευρώ για το έτος 2002, το ποσό των 3.000 ευρώ για το έτος 2003 και το ποσό των 3.000 ευρώ για το έτος 2004, πλέον ΦΠΑ 19% και συνολικά από το ποσό των 10.632,29 ευρώ, να καθορισθεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων ήχου και από το υπόλοιπο 50% δικαιούνται οι μουσικοί 25% και οι τραγουδιστές 25% και να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα παραπάνω έτη, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του αφού έκρινε ότι α) οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στην άσκηση της αγωγής και β) ότι η αγωγή είναι ορισμένη και νόμιμη, δέχθηκε κατά ένα μέρος αυτή και ως ουσιαστικά βάσιμη, καθόρισε την εύλογη αμοιβή στο συνολικό ποσό των 10.632,29 ευρώ, αναγνώρισε την υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει στους ενάγοντες το ήμισυ του παραπάνω ποσού με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής έως την εξόφληση, υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το ήμισυ του παραπάνω ποσού με το νόμιμο τόκο από την επομένη της

επίδοσης της αγωγής έως την εξόφληση και υποχρέωσε την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τη χρονική περίοδο 2002-2004. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εναγομένη με την κρινόμενη έφεσή της για έσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των απόδειξεων και ζητεί να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση και να απορριφθεί η αγωγή.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

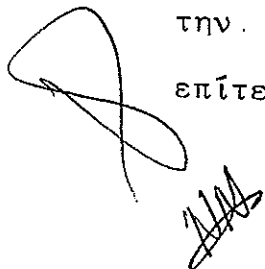
Κατά την έννοια του άρθρου 535 ΚΠολΔ δεν προσβάλλεται με έφεση απόφαση ανώτερου δικαστηρίου, λόγω έλλειψης καθ' ύλην αρμοδιότητας, αν η υπόθεση ανήκει στην αρμοδιότητα κατώτερου δικαστηρίου. Αυτό ισχύει και αν ακόμη το ανώτερο δικαστήριο αποφάνθηκε επί της ουσίας της υπόθεσης, μετά από απόρριψη ένστασης για καθ' ύλην αναρμοδιότητά του (ΕφΑθ 6546/2008 - ΕλλΑΔνη 2009. 577). Στην προκείμενη περίπτωση, η εκκαλούσα με την έφεσή της ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, για το λόγο ότι η υπόθεση υπαγόταν στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης και ως εκ τούτου εσφαλμένα εκδικάστηκε από το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, το οποίο απέρριψε την σχετική ένσταση που νομότυπα είχε προβάλει. Ο λόγος αυτός της έφεσης, ανεξάρτητα από τη βασιμότητα του ισχυρισμού της εναγομένης, πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη, καθόσον η υπόθεση εκδικάστηκε από ανώτερο δικαστήριο και η απόφαση δεν μπορεί να προσβληθεί με έφεση για το λόγο ότι ανήκε στην καθ' ύλην αρμοδιότητα

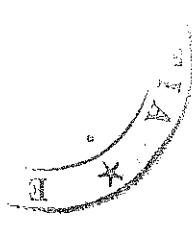
κατώτερου δικαστηρίου.

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 *πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα*, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες (*εισφορές* κατὰ την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του προαναφερόμενου Ν.2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ.1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (οι λέξεις *ή εικόνας ή ήχου και

εικόνας*) διεγράφησαν με την παρ.6 του άρθρου 81Ν 3057/2002, ΦΕΚ Α' 239/10-10-2002) που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με την παραπάνω διάταξη του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ.2 του παραπάνω άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν

ΕΠΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

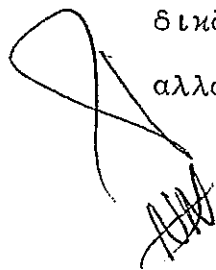

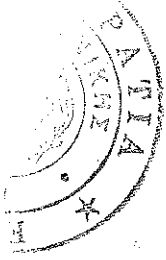
κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ.1β', 58 και 32 παρ.1 του Ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμό των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο που προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.α' του ως άνω νόμου τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν

μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι
καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη
αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί
κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση
της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής
διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή
συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης
τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων
και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω
νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των
δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι
σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον
δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια
τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής
ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ.Θ.
Μαρίνου: *Πνευματική Ιδιοκτησία*, δεύτερη έκδοση,
αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλίνικου *Πνευματική
Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα*, δεύτερη
έκδοση, σελ. 275 και 276). Από την παραπάνω όμως
διάταξη *και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση
όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως*
ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες
ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν
μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος
απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των
ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την
εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο
δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή
αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί

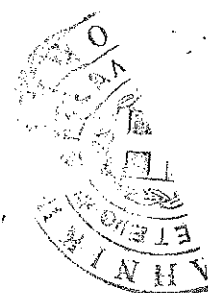
ΠΕΡΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της

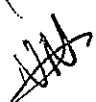

διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με την διάταξη του εδ.β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που

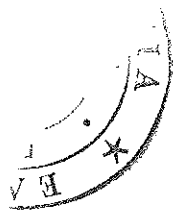
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους

^Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της παραπάνω άποψης,

 που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, αφορώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικᾶ από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικᾶ από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιᾶ περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμῶν συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ.3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμῶν, στη δειγματοληπτική αναφορὰ των έργων που έγιναν

αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί,

4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ.1 εδ.γ', δ' και ε' του Ν.2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών

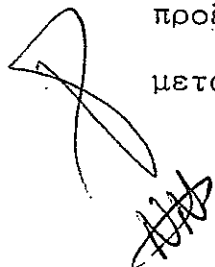
δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ)αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 εδ.β' του Ν. 2121/1993) και 5)το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ.1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ.1 του Ν. 146/1914 *περί αθεμίτου ανταγωνισμού* ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ. Μ.Θ.Μαρίνου *Πνευματική ιδιοκτησία*, έκδ.β, σελ.379, Καλλίνικου *Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά

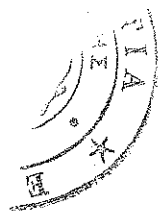
ΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΣΗΓΗΤΗΣ

δικαιώματα* έκδ.β, σελ.268, 275, 276, Ματθία
 Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου έκδ.1997, κεφ.22 και
 23, σελ.239 και 251, Α.Πουλιάδη *Συλλογική Αγωγή και
 Δίκαιο Καταναλωτών*, έκδ. 1990, σελ.13 επ., του
 ιδίου *Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο
 Ελληνικό Δίκαιο* Ελλ.Δνη 33, 485 επ., ΕφΑθ 472/2009
 Δημ. ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 2187/2008 Δημ. ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ.
 6265/2004 ΔΕΕ 2005, 425). Περαιτέρω, είναι δυνατόν
 οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να
 διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο
 ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό
 αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ.3 του
 ν.2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας
 μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών
 συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις
 συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής
 διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν
 στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν
 οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην
 Ελλάδα (βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία
 σελ.302-303). Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί
 συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων
 νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση,
 είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής
 που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους
 ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών
 δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί,
 ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων
 ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου

τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης *περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης*, η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την *εθνική μεταχείριση*, δηλ. τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 παρ.1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την *εθνική μεταχείριση* ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ.2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της

ΠΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

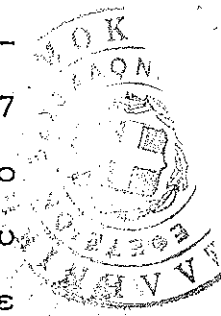

ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατὰ τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφ.Θεσ. 2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και από τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα, πλην των ξενόγλωσσων εγγράφων που δεν μεταφράστηκαν, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Οι ενάγοντες είναι αστικοί, μη κερδοσκοπικοί, αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές-ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας αντίστοιχα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι οργανισμοί αυτοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία τους δε εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα

της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/1997) με αριθμούς 11084/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11083/5-12-1997 αντίστοιχα αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ.4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου νόμου, ελέγχει τις σύμφωνες με τις προσαγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον ΕΦΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΗ Ιδιοκτησίας, κατ'άρθρο 69 παρ.1, 3 του Ν. 2121/1993.

Από τα παραπάνω συνάγεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφώνιας δικαστικά, την προβλεπόμενη, από το άρθρο 49 παρ.1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή, χωρίς την προηγούμενη καταβολή αυτής, από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη του πρώτου και του δευτέρου των εναγόντων εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών. Οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατάρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των παραπάνω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των έργων των δημιουργών αυτών, ανάλογα με την έκταση της χρήσης, τον οποίο

Handwritten signature and initials at the bottom left of the page.

Handwritten signature at the bottom right of the page.

γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του Ν. 2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρείς ημερήσιες αθηναϊκές εφημερίδες (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ της 15-9-2000, ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ της 14-9-2000 και ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ της 14-9-2000). Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα επιχειρήσεων στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% των ακαθάριστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια της λειτουργίας του. Έτσι, για καταστήματα με επιφάνεια έως 100 τ.μ. και διάρκεια λειτουργίας 8-12 μήνες η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε σε 2.934,70 ευρώ. Μέσα στο έτος 2003 οι ενάγοντες συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού νέο αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις ημερήσιες αθηναϊκές εφημερίδες (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ τη 2-5-2003, ΑΥΓΗ της 6-6-2003 και ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ της 2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα επιχειρήσεων, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κλπ, η οφειλόμενη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε

ποσοστό 10% των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια της λειτουργίας του.

Έτσι, για καταστήματα με επιφάνεια έως 100 τ.μ. και διάρκεια λειτουργίας 8-12 μήνες η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε σε 3.000 ευρώ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η εναγομένη εταιρία, η οποία διατηρεί κατάστημα, το οποίο καθημερινά χρησιμοποιεί μουσική, η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του. Ειδικότερα, η εναγομένη εταιρία διατηρεί επί της οδού , στα

ΠΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

της , επιχείρηση καφετέριας-μπαρ, σε ισόγειο στεγασμένο κατάστημα 100 τ.μ. περίπου, με το διακριτικό τίτλο * *. Η επιχείρηση αυτή λειτούργησε καθημερινά επί δώδεκα μήνες ετησίως κατά τη διάρκεια των ετών 2002, 2003 και 2004 ως μπαρ, η μουσική για τη λειτουργία του οποίου ήταν απαραίτητη. Ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η επιχείρησή της λειτούργησε μόνο ως καφετέρια, η μουσική για τη λειτουργία της οποίας είναι απλώς χρήσιμη και όχι απαραίτητη, είναι αβάσιμος, καθόσον στις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες διαφημιστικές καταχωρήσεις της εναγομένης η επιχείρησή της διαφημίζεται μόνον ως ροκ μπαρ, ενώ αποδείχθηκε ότι η λειτουργία της παρατείνεται μέχρι τις πρωινές ώρες. Χρησιμοποίησε δε σε καθημερινή βάση καθόλη τη διάρκεια της λειτουργίας του καταστήματος και καθόλη την ως άνω χρονική περίοδο των ετών 2002, 2003 και 2004, υλικούς φορείς ήχου, με ξένο ρεπερτόριο από στερεοφωνικό συγκρότητα για να ψυχαγωγεί την

πελατεία της. Η χρήση της μουσικής αυτής είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησης της εναγομένης, αφού σε καταστήματα τέτοιου είδους οι πελάτες προσέρχονται για να πιούν ένα ποτό και να ακούσουν μουσική. Επιπλέον το ξένο μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιούσε η εναγομένη είναι παράγοντας προσέλκυσης πελατείας, αφού οι πελάτες της είναι άνθρωποι που αγαπούν τις μοτοσυκλέτες και τη ροκ μουσική και συνεπώς ο βασικός λόγος που επισκέπτονται το κατάστημά της είναι για να ακούσουν την αγαπημένη τους μουσική. Επομένως, η μουσική είναι απαραίτητη για την άσκηση του είδους αυτού της επιχείρησής της και η λειτουργία της και τα έσοδά της συνδέονται κυρίως με την καθημερινή εκμετάλλευση του ξένου μουσικού ρεπερτορίου. Ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι έκανε χρήση ξένου αμερικανικού ροκ μουσικού ρεπερτορίου των δεκαετιών του 1960, του 1970 και του 1980, οπότε ήταν αδύνατη η κυκλοφορία των εν λόγω υλικών φορέων, εντός τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή τους στην Ελλάδα, είναι αβάσιμος, αφού οι υλικοί φορείς με αμερικανική ροκ μουσική των παρελθόντων ετών μπορεί πράγματι να μην κυκλοφορούσαν στην Ελλάδα εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή τους στην Αμερική, κάποιοι δε μπορεί να μην κυκλοφόρησαν και ποτέ στην Ελλάδα, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι οι ενάγοντες δεν νομιμοποιούνται στην άσκηση της αγωγής τους και για τα μουσικά αυτά έργα, αφού είναι γνωστό, κατὰ τα διδάγματα της

κοινής πείρας, ότι και την εποχή εκείνη υπήρχαν ελληνικές ραδιοφωνικές εκπομπές που παρουσίαζαν στο κοινό τις ροκ επιτυχίες των καλλιτεχνών της Αμερικής αμέσως μετά τη δημοσίευσή τους στη χώρα προέλευσης. Περαιτέρω, οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με την εναγομένη και να προβάλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, ερμηνευτών και παραγωγών, πλην όμως οι προσπάθειες αυτές δεν

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

τελεσφόρησαν διότι η εναγομένη αρνήθηκε να καταβάλει οποιαδήποτε αμοιβή, παρόλο που κατά τα ανωτέρω στο κατάστημα της παρουσιάζει δημόσια μουσική και τραγούδια από υλικούς φορείς ήχου (ψηφιακούς δίσκους), χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων αλλοδαπών καλλιτεχνών. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των δημιουργών του ξένου ρεπερτορίου που παρουσίαζε η εναγομένη στο κατάστημά της κατά την περίοδο από 1-1-2002 έως 31-12-2004. Ως κριτήρια, για τον υπολογισμό αυτής της αμοιβής πρέπει να ληφθούν, η έκταση της γενομένης χρήσης του ξένου ρεπερτορίου, η μείωση ή μη των εσόδων των δημιουργών αυτού, η αύξηση ή μη της πελατείας της επιχείρησης της εναγομένης, ο περιορισμός ή η αύξηση των εξόδων της ή η μείωση των εσόδων της από την ανωτέρω χρήση τού. Λαμβανομένου δε υπόψη ότι η παρουσίαση στο κοινό ξένης μουσικής από την εναγομένη έχει αναμφισβήτητα συμβάλλει στην αύξηση της πελατείας της και των εσόδων της από την καταγύαλωση των προσφερομένων από αυτήν προϊόντων, η εύλογη αμοιβή των εναγόντων για

τη δημόσια παρουσίαση του ξένου μουσικού ρεπερτορίου κατά τα έτη 2002, 2003 και 2004, σύμφωνα με το πιο πάνω αμοιβολόγιο και με βάση την επιφάνεια του καταστήματος της εναγομένης, που δεν υπερβαίνει τα 100 τ.μ., και το χρόνο λειτουργίας του (δώδεκα μήνες), ανέρχεται στο ελάχιστο ποσό των 2.934,70 ευρώ για το έτος 2002 και στο ελάχιστο ποσό των 3.000 ευρώ για καθένα από τα έτη 2003 και 2004 και συνολικά στο ποσό των 10.632,29 ευρώ συμπεριλαμβανομένου και του αναλογούντος ΦΠΑ 19% ($2.934,70 + 3.000 + 3.000 = 8.934,70 + (\text{ΦΠΑ } 19\%) 1.697,59 = 10.632,29$ ευρώ). Περαιτέρω, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η αγωγή είναι αόριστη, διότι δεν γίνεται από τους ενάγοντες αναλυτική και ονομαστική αναφορά των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, τους οποίους εκπροσωπούν και των έργων αυτών των οποίων έκανε χρήση η εναγομένη στο κατάστημά της, είναι απορριπτέος, καθώς, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν αναλυτικά στη μείζονα σκέψη, αρκεί, για το ορισμένο και το παραδεκτό της σχετικής αγωγής των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών και αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών, όπως πράγματι πράττουν με το δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής τους και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, χωρίς να απαιτείται ούτε η διευκρίνιση της επί μέρους σχέσης

που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.β' του Ν. 2121/1993, αυτοί (ενάγοντες) νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικά ή εξώδικο, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Τέλος,

ΠΕΡΛΗΘΗΚΕ

Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

είναι απορριπτέος ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι οι ενάγοντες κάνοντας κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης τους στην αγορά, με τον εκ μέρους τους και μέσω του συντασσόμενου από τους ίδιους αμοιβολογίου, μονομερή και αυθαίρετο προσδιορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής και την εντεύθεν επιβολή από μέρους τους άνισων όρων για ισοδύναμες παροχές, στο βαθμό που αυτοί (ενάγοντες), έχουν ήδη συντάξει διάφορο αμοιβολόγιο με την Πανελλήνια Ομοσπονδία Εστιατορικών και Συναφών Επαγγελματιών, δυνάμει του οποίου το προσδιοριζόμενο ύψος της εύλογης αμοιβής τους είναι μειωμένο κατά ποσοστό 70% σε σχέση με το αμοιβολόγιο που δημοσιεύθηκε. Ειδικότερα, ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι νόμιμος, καθόσον αφενός ο εκ μέρους των εναγόντων οργανισμών προσδιορισμός του ποσού της αμοιβής με το κοινό αμοιβολόγιο καθορίζεται μετά από διαπραγμάτευση με τους χρήστες και αφετέρου, όπως ήδη προαναφέρθηκε, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της υπόθεσης, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών δε δεσμεύεται από το

συντασσόμενο κάθε φορά από τους ενάγοντες κοινό αμοιβολόγιό τους. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την επικαλούμενη απόφασή του κατέληξε στην ίδια κρίση, δεν έσφαλε και ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και όσα αντίθετα υποστηρίζονται με τους λόγους της έφεσης είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν. Μετά από αυτά πρέπει να απορριφθεί η έφεση στο σύνολό της ως ουσιαστικά αβάσιμη και να καταδικασθεί η επικαλούσα στα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας (άρθρα 176, 183, 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

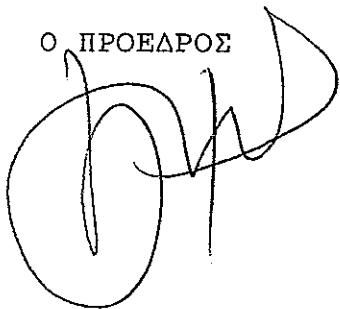
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

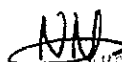
- Δικάζει κατ'αντιμωλίαν των διαδίκων.
- Δέχεται τυπικά και
- Απορρίπτει ουσιαστικά την έφεση.
- Καταδικάζει την επικαλούσα στα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας και ορίζει αυτά στο ποσό των εξακοσίων πενήντα (650) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στη Θεσσαλονίκη στις 16 Μαρτίου 2012 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στις 20 Μαρτίου 2012.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ Φ/ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
Θεσσαλονίκη, 21/1/2012
Γραμματέας

